

som det fremgår af udvalgsbetænkningen, kunne udføres af et meget begrænset personale. Det er en selvfølge, at der fra justitsministeriets side vil blive gjort alt, hvad der er muligt, for at sikre den del af personalet, hvis arbejdskraft ikke længere kan anvendes i overformynderiet, passende beskæftigelse andre steder. . . .“

Ved lovforslagenes 1. behandling i folketinget anbefaledes de af *Poul Dalsager* (S), der fandt, at den største betænkelighed ved at bevare overformynderiet med uændret arbejdsområde var, at administrationen af umyndiges midler og båndlagte midler var blevet en økonomisk belastning for de umyndige. Det var rimeligt, at staten betalte for at få dette forhold rettet.

Ib Thyregod (V) var af den opfattelse, at overformynderiet som de umyndiges beskytter havde overlevet sig selv. Renten blev spist op af inflationen. Dispositionerne under krigen var nok ikke den eneste forklaring på vanskelighederne. Der var nok heller ikke fra overformynderiets side disponeret med den smidighed, som andre pengeinstitutter ville have udvist. Inden for venstres gruppe havde mange sympati for helt at nedlægge overformynderiet. Ellers ville underskuddet bare fortsætte. Der kunne næppe anføres væsentlige betænkeligheder ved også at lade forvaltningen af de umyndiges midler overgå til private pengeinstitutter.

Langkilde (KF) mente, at overformynderiets situation var en følge af inflationspolitikken. Spørgsmålet måtte imidlertid løses, og lovforslaget havde mødt megen sympati i den konservative gruppe. Det var nok for risikabelt at sprede de umyndiges midler ud på de private pengeinstitutter, men hvorfor ville man ikke forhøje renten af de myndiges båndlagte midler i tiden indtil de kunne overføres? Mens *Langkilde* kunne tiltræde tanken om videreførsel af overformynderiet med det begrænsede forretningsområde, var han ikke enig med ministeren i, at overformynderiet ikke skulle oprettholdes som selvstændig institution, og fastholdtes dette forslag, var det et spørgsmål, om en fuldstændig nedlæggelse af overformynderiet alligevel ikke ville være at foretrække.

A. C. Normann (RV) udtalte, at den bestående tilstand omkring overformynderiet længe havde været følt som en urimelig behandling af en befolkningsgruppe, der ikke kunne varetage sine egne interesser. Hvorvidt staten imidlertid helt eller delvis skulle overtage overformynderiets funktioner, ville han foretrække ikke at tage stilling til før udvalgsbehandlingen af lovforslagene, hvorunder han lovede en velvillig og saglig indstilling.

Poul Dam (SF) mente, at det kunne være rigtigt, at staten overtog overformynderiets virksomhed, formue og forpligtelser, men forbeholdt sig dog sin endelige stilling hertil. Han var ikke positivt stemt for den foreslåede overflytning af de båndlagte midler og legatmidlerne til de private pengeinstitutters forvaltning.

Johan Asmussen (Uafh) fandt lovforslagene forbilledlig klare i